

Milé čtenářky a milí čtenáři,

Markéta Pilátová, autorka knížky, kterou právě držíte v rukou, je pořádná světoběžnice. (Pokud náhodou nevíte, kdo je to světoběžník, tak se hned teď podívejte dozadu, kde se o Markétě píše... Už je to jasné?) Zkrátka Markéta poznala na vlastní oči i nohy kus světa, a možná proto se teď vrátila ke své hrdince Kiko, kterou můžete znát z jejího dobrodružství s papírovými motýly v Kroměříži. Japonská holčička Kiko je taky světoběžnice. My ji poznáme v dalším napínavém příběhu, který se odehrává na zámku ve Velkých Losinách. Něco vám prozradím: každý světoběžník se nakonec rád vrací domů, stejně jako maminka od Kiko na svém motocyklu. A Markéta Pilátová se tak trochu vrací domů i v téhle knížce – má totiž ve Velkých Losinách dům, kde, troufám si hádat, tuhle knížku napsala. A jestli ne, jestli ji napsala někde v letadlech nad oceánem, vůbec nic to na věci nemění. Určitě se po nádvoří losinského zámku toulala alespoň v krajině své myslí. Ono je totiž to pravé DOMA často hlavně v nás samotných a našich blízkých.

Tak ať se vám knížka hezky čte, doma i na cestách!

Radek Malý

KIKO A TULIPÁN

A je to tady! Pomyslela si Kiko. Tatínkovi totiž někdo telefonoval a podle toho, jak se tvářil, poznala, že se budou stěhovat. Kiko a její tatínek se totiž stěhovali často. Už bydleli v různých zemích, zámcích i hradech. Většinou tam byla zima.

„Kiko!“ zavolal na ni tatínek.

„Já, vím... mám jít balit,“ řekla vyčítavě.

„Jenom pojedeme do jiného zámku, to ani není stěhování,“ chlácholil ji tatínek. Přesto byla Kiko smutná. Ze zámku v Kroměříži, kde už měla kamarády, se stěhovat nechtěla! Jenže jí se nikdo nikdy na nic neptal. Tatínek si už balil svoje štětečky, lahvičky a houbičky, a tak se Kiko odšourala pro svůj růžový kufr.

„A kam pojedeme tentokrát?“ zeptala se tatínka.

„Do Velkých Losin,“ odpověděl tatínek.

„Losin? Tam žijí losi? Nebo losice?“ zeptala se Kiko, která byla sice Japonka, ale uměla česky.

„Nevím, ale žily tam čarodějnice,“ vysvětlil tatínek a Kiko se lekla.

„To se budu bát,“ začala se bát.

„Neboj, to jsem jenom někde četl, kdoví jak to bylo,“ rychle to zamlouval tatínek. A pak měli všechno sbalené a jeli. Kiko na cestu mávali všichni kamarádi,

hlavně Lukáš Mařata s Evou Zázvorkovou, paní průvodkyně i paní, která hlídá záchody. Všichni jí taky museli slíbit, že za ní přijedou. Z kroměřížského zámku do Velkých Losin to totiž není daleko. Kiko cestou usnula. Když se probudila, nevěřila svým očím. Místo táhlých polí se cesta začala klikatit, a přestože už bylo jaro, v dálce uviděla hory s čepicí sněhu na hřebeni.

„Tam asi bydlí ty čarodějnice,“ pomyslela si.

To už ale zastavovali na parkovišti u zámku, který vypadal, jako by si lehnul do voňavé peřiny právě rozkvetlých rododendronů. K zámku šli kousek parkem po cestičce, nad níž se klenuly husté staré stromy, a slunce se jim mihotalo v korunách. Před zámeckými vraty kvetly růžově, červeně a žlutě tulipány. Tam už na ně čekal nějaký pán, ale vůbec nevypadal, že je rád vidí. Celý se hrbil a škaredil. Vypadal spíš jako malý kluk, ale byl oblečený ve fraku a na hlavě měl velký cylindr, který mu padal přes uši. Zeptal se jich, jestli umí česky. Kiko a její tatínek česky uměli. Pán cosi zabručel a zavedl je na zámecké nádvoří plné nízkých oblouků a květin, kterému kralovala starobylá kašna. Vypadala jak obří formička na cukroví a nebyla v ní žádná voda. Zámek byl mnohem menší než ten kroměřížský. Působil tajemně. A nebyly tady žádné paní průvodkyně. Sezóna, kdy přijíždí turisté, prý ještě nezačala. Ten podivný pán jim ukázal, kde budou bydlet, a zavedl tatínka do pracovny v přízemí. Tam měl opravovat jednu starou, vzácnou knihu. Tatínek Kiko byl totiž restaurátor a uměl svými štětečky a houbičkami opravovat a léčit knihy. A hned se celý nedočkavý běžel na tu losinskou podívat.

Kiko zůstala v pokoji sama. Vybalila si svoje věci a pečlivě je poskládala do ohromné dubové skříně. Pak si sedla na postel a jen tak klátila nohama. Z kapsy červených šatů vytáhla barevné, lesklé papírky a začala skládat papírové skládačky origami. To byla totiž její největší zábava. Zkusila složit z papíru tulipány, takové, jaké viděla kvést před zámek. Poskládala dva, jeden modrý a druhý růžový. Složila k nim taky stonky a postavila je do bílé porcelánové vázy na stole. Pak jí začalo být v pokoji zima, a tak vyběhla na nádvoří. Chvilku se procházela kolem kašny a opatrně obcházela sochy kamenných trpaslíků, kteří byli stejně vysokí jako ona. Jeden hrál na housličky, druhý na dudy a další na harfíčku. Ostatní vypadali jako zahradníci. Drželi v rukách nůžky, větve, nebo dokonce řepu. A všichni měli na hlavách místo špičatých trpasličích čepic velké cylindry. Tvářili se ale podivně, vlastně úplně stejně jako ten nabručený pán. Kiko raději vyběhla ven do parku. Toulala se po cestičkách a zkoušela prolézat hustým rododendronovým houštím. Posedávala na lavičkách a dívala se na kachny, jak brouzdají rybníkem uprostřed parku. Slunce už hřálo a Kiko se stýskalo po Evě a Lukášovi. Kdyby tady teď byli, pomyslela si, určitě bychom si už hráli na schovku nebo na indiány v těch krásných kopcích kolem. Nedalo se ale nic dělat, Lukáš s Evou zůstali v Kroměříži a za Kiko se přijedou podívat až o prázdninách. A jak tak seděla na lavičce a vzpomínala, zase si vytáhla svoje papírky a poskládala další dva tulipány. Jeden žlutý a druhý tmavě červený.

Našla suché větvičky a udělala z nich stonky. Pak se ještě chvílku procházela po parku a prolézala rozkvetlá křoví. V jedné houštině narazila na zvláštní plochý kámen. Byl celý obrostlý mech, ale pod ním prosvítala hladká černá deska. Kiko po kameni přešla rukou. Zdálo se jí, že je na něm něco napsané. Zkusila odhrnout mech a suché jehličí a zjistila, že pod nimi jsou opravdu písmena! Jenže nápis nebyl česky ani japonsky ani anglicky, takže mu nerozuměla. Umínala si, že si příště přinese sešit a nápis si opiše. Ani nevěděla proč, ale položila na kámen papírové tulipány a vrátila se do zámku. Tatínek už na ni čekal. Uvařil svou oblíbenou večeři – hranolky se sýrem a s tatarvou a řekl: „Budeš muset začít chodit do nové školy, ale je to jenom na dva měsíce, pak přijedou Eva s Lukášem a budete mít prázdniny.“ Kiko přikývla. Docela se začala těšit. Česky už uměla, a tak to tentokrát nebude tak těžké, jít do nové školy. Na noc pak s tatínkem otevřeli okna dokořán. A hory jim do nich nahrnuly ostrou vůni vzdáleného sněhu smíchanou s poledním dechem rozkvetlých tulipánů. Asi kolem půlnoci Kiko vstala z postele. Natáhla ruce před sebe a kráčela ke dveřím, které nebyly zamčené. Kiko byla totiž náměsíčná. A měsíc svítil jako velká zlatá lampa, protože byl v úplňku. Vyšla na nádvoří. A přestože vypadala, jako by spala, vnímala všechno kolem sebe, ale úplně jinak než ve dne. Odněkud se k ní linula zvláštní, trochu protivná melodie. Vábila a lákala ji k sobě. Vycházela z kašny na nádvoří. Kiko tam zamířila. Vylezla na okraj a uviděla v kašně sedět kamenné trpaslíky. Jenže teď už vůbec nebyli kamenní! V měsíční záři vypadali jako živí! Měli na sobě pruhované a puntíkové kalhoty s laclem a vyhrávali na dudy, na housličky a na harfíčku.

A trpaslíci-zahradníci k té hudbě divoce tancovali. Jeden cvakal do rytmu velkými nůžkami, další křepčil a mával nad hlavou červenou řepou. A jako refrén pisklavé písničky se za každou slokou odněkud z parku ozýval tichý pláč. Kiko se předkláněla do kašny a poslouchala trpasličí hraní. Trpaslíci si jí vůbec nevšimli. Vyhrávali, křepčili a zdálo se, že s hraním vůbec nikdy nehodlají přestat. Jako by chtěli přehlušit ten tichounký pláč, který se nesl nádvořím. Najednou ale trpaslíci hrát přestali. Všichni naráz se obrátili ke Kiko a sborově řekli: „Hej! Tulipán sem dej!“ Kiko se lekla. Trpaslíci se na ni všelijak šklebili, stříhali špičatýma ušima, kouleli očima. Trpaslík s nůžkami udělal dvakrát výhružné cvak, cvak. „Ale já žádný tulipán nemám,“ omlouvala se Kiko. Ten s housličkami ukázal smyčcem na její kapsičku od pyžama. „Aha, vy chcete, abych vám nějaký složila,“ pochopila Kiko. Trpaslíci začali přikyvovat a vylézat z kašny. Kiko se pohodlně usadila a opřela se o kašnu zády. Trpaslíci se rozesadili kolem ní do půlkruhu. Kiko vzala jeden zlatý papírek a pustila se do skládání. Šlo jí to od ruky a hlavičku tulipánu měla brzy hotovou. Jeden trpaslík-zahradník jí ze své větve ulomil menší větvičku a Kiko na ni tulipán napíchla. Zvedla ho nad hlavu, a jak na papírek dopadlo měsíční světlo, papírový květ se celý zlatě rozzářil. Trpaslíkům se zaleskly oči a sborem zavýskli: „Juchůchů!!!“ A začali znova hrát a křepčit. Kiko se ale ta jejich divoká písnička vůbec nelíbila, protože za každou slokou se znova a znova ozýval ten tenounký pláč, sotva slyšitelný, jako komáří bzikotání. Kiko raději položila zlatý tulipán na okraj kašny a vydala se zpátky do postele.

